

Eșecul catastrofal de la Minneapolis nu numai că a lansat biserica în infinita discordie care i-a secătuit puterile, dar a și văduvit-o de luminile călăuzitoare care îi trasau drumul înapoi la porțile Edenului pierdut. Documentele inspirației despre 1888 au fost îngropate în arhivele denominaționale, iar mesagerii neprihănirii lui Hristos au fost discreditați, scrierile lor cenzurate și exilate, cu dorința ca episodul 1888 să fie încheiat odată pentru totdeauna. Elita savanților adventiști pregăteau întoarcerea bisericii în Egiptul spiritual al protestantismului popular, iar poporul nu trebuia să știe nimic despre așa ceva.

Ei părăsiseră „unul câte unul” locul privilegiat din Sfânta Sfințelor, unde Hristos îi așteptase pentru nuntă. Se adunaseră alături de lume la picioarele tronului părăsit de Hristos, tron de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos de până în 1844. Acum păreau fascinați de lumina neprihănirii prin credință insuflată de pe acest tron, lumină care producea redeșteptări uimitoare în mijlocul protestantismului apostaziat. Bisericile erau cuprinse de noua efervescentă a „vieții biruitoare,” cum era numit noul curent al neprihănirii prin credință. Dar nu era decât o copie excelent falsificată a neprihănirii lui Hristos, pe care poporul nostru o refuzase la Minneapolis.

Pe 28 noiembrie 1949, cu câteva luni înainte de sesiunea Conferinței Generale din 1950, președintele Conferinței Pennsylvania, Tobias Edgar Unruh, îi scria o scrisoare lui Donald G. Barnhouse, redactorul revistei *Eternity*, lăudându-l pentru emisiunile lui la radio despre neprihănirea prin credință. Acea scrisoare a declanșat negocierile cu evanghelicii. La scurt timp, lumea creștină a venit să ne cheme alături de ea, să ne întoarcem la sola scriptura, sola fide, sola gratia, și să lăsăm în urmă basmele White și alte fantezii ale copilăriei.

Ce putea face Dumnezeu în această clipă dramatică a istoriei? Cum putea să împiedice dorința poporului Său de a se întoarce definitiv în Egipt, fără să apeleze la forță, la amenințarea cu forța sau alte metode neconforme cu dragostea agape?

Maniera Sa de lucru a fost simplă, și o recunoaștem de-a lungul întregii istorii a poporului sfânt: A folosit oameni simpli, de la periferia adventismului, spre a dezgropa de sub molozul erorilor singura solie potențial capabilă să arate drumul înapoi la perdeaua dinlăuntru a sanctuarului ceresc, singura poartă prin care se poate trece spre Canaanul ceresc.

În 1945, Robert Wieland și Donald Short erau tineri misionari în Africa.

Robert a absolvit Columbia Union College în 1939 și a fost angajat ca pastor în Conferința Florida în 1940. În 1944 a fost chemat la misiunea Kakoro, din Africa de Est, unde a sosit în 1945. Urma să petreacă în total 24 de ani în Africa, deși nu consecutiv. S-a întors definitiv din Africa în 1984.

Donald a fost botezat în 1930. A terminat liceul la Forest Lake Academy. S-a înscris la Southern Junior College, apoi la Columbia Union College, unde s-a întreținut singur, lucrând în domeniul tipografic, și s-a implicat în lucrarea de evanghelizare. După ce a absolvit, în 1940, a fost trimis ca misionar în Africa și a navigat în acea toamnă până în Tanganika. A rămas în Africa de Est până în 1960, îndeplinind diferite funcții, inclusiv de director de misiune și manager la tipografia locală. Apoi a fost transferat în Africa de Sud, unde a slujit ca pastor până în 1978, când s-a pensionat, după 37 de ani petrecuți în Africa.

Amândoi au fost șocați de promiscuitatea în care se scufundase biserica de acolo. Profesorii de la școlile noastre se culcau cu elevii lor, iar conducătorii închideau ochii și își frângeau mâinile, consolându-se cu scuza că aceasta este cultura locală. Robert se întreba: „Cum este posibil ca solia adventă să ajute pe oameni să păzească porunca a patra, dar nu și porunca a șaptea?”

Aceasta l-a făcut să se aplece serios asupra soliei advente; dorea să înțeleagă unde este puterea evangheliei care eliberează din păcat. Și-a adus aminte de notițele pe care și le luase la seminar din cartea lui Waggoner, *The Glad Tidings*, și a început un studiu asupra Epistolei către Galateni. Tot atunci, un predicator venit din Africa de Sud pentru o campanie de evanghelizare i-a oferit un exemplar al cărții lui Jones, *The Consecrated Way to Christian Perfection*. A citit-o, și atunci a înțeles pentru prima oară geniul soliei advente despre sanctuar.

În 1949, s-a întors în vacanță la bordul lui SS Llandovery Castle împreună cu Donald K.Short. Plănuiseră să studieze la seminar pe parcursul iernii și primăverii din 49-50, și să participe la Conferința Generală din 1950, la San Francisco, înainte de a se întoarce la posturile lor din misiunea africană. Pe parcursul celor trei săptămâni cât au fost împreună pe vapor, au descoperit că împărtășeau aceleași puncte de vedere asupra celor mai multe aspecte și au legat o prietenie strânsă. Când au ajuns la seminar, Short s-a înscris la cursul de istorie a bisericii, iar Wieland s-a înscris la cel de teologie.

Dar zilele lui Robert au fost scurte la Seminar, în acea iarnă a anului 1949. Participa la cursul lui George Vandeman despre neprihănirea prin credință. A observat imediat discrepanța dintre viziunea acestuia și evanghelia susținută de Waggoner și Jones. A vorbit cu profesorul, și Vandeman a recunoscut că are oarecum dreptate, dar a spus că el nu are o poziție de autoritate ca să poată vorbi despre așa ceva bisericii. Robert era tulburat că sute de pastori tineri absorb din seminar o evanghelie falsă, și a cerut o audiență la directorul seminarului, D.E. Rebok. Când a auzit ce are de spus tânărul misionar din Africa, Rebok l-a dus direct la dormitorul în care era cazat, l-a ajutat să-și împacheteze lucrurile și l-a dat afară din clădirea Seminarului.

Robert nu știa nimic despre episodul 1888, și nu a înțeles de ce a fost alungat din Seminar. Nu spusese nimic necuviincios sau nepotrivit. Doar subliniase că Vandeman nu vorbește ca Waggoner, despre a cărui poziție credea că este cea acceptată de biserică. Abia atunci a priceput că este ceva cu anul 1888 și cu evenimentele petrecute atunci.

S-a gândit că, dacă tot este acolo, n-ar fi rău să meargă la White Estate, să vadă ce are de spus Ellen White despre 1888. Directorul arhivelor, Arthur White, era plecat în

călătorie, iar în locul lui era D.E. Robinson. Când Robert a cerut să vadă comentariile lui Ellen White cu privire la 1888, Robinson i-a spus că acest subiect era controversat, și în mod obișnuit accesul era interzis la acel dosar. L-a întrebat, deci, dacă are acreditate. Când Wieland i-a spus că era delegat la Conferința Generală și misionar din Africa, și că îl cunoștea pe Virgil, fiul acestuia, Robinson i-a dat materialul dorit.

Robert și-a luat mașina de scris și a copiat documente până seara târziu. A lăsat mașina acolo și a revenit a doua zi. Dar surpriză... Fratele Robinson i-a spus că s-a făcut o greșală, și că el nu are acces la acele dosare despre 1888.

A plecat acasă mai decis să afle ce este cu 1888. A trimis scrisori pastorilor în vârstă, solicitând materiale scrise de Ellen White despre 1888, și a primit foarte multe. De asemenea, prietenul lui, Donald Short, îi trimitea diferite documente de la seminar, sau unele pe care le putea obține de la White Estate. A înțeles repede că a descoperit un scandal de proporții, și despre care nu știuse nimic până atunci. A petrecut iarna studiind documentele și sistematizând materialul. Solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos începea să se desfășoare glorios sub privirile lui uimite. A înțeles acum de ce lipsea puterea evangheliei pe care el și colegii o predicau cu zel dar fără succes.

În ciuda ocolului neprevăzut pe care l-a făcut Wieland, cei doi prieteni au sosit la San Francisco pe 6 iulie, pentru a participa la sesiunea Conferinței Generale ca delegați din Africa. Robert avea 33 de ani, iar Donald 35. La acea sesiune, fratele McElhany s-a retras din funcția de președinte, iar fratele William Branson a fost ales în locul lui.

La serviciul divin din sabatul de deschidere a sesiunii, fratele L.K. Dickson a declarat că „la această sesiune trebuie să facem alegerea corectă, acolo unde în 1888 am făcut alegerea greșită.” De asemenea, de la tribuna sesiunii s-a făcut anunțul că dacă vreunul dintre delegați are o povară pe inimă, să și-o exprime. Convergența acestor două declarații, pe fondul experienței recente a lui Wieland, au fost ca un semn providențial care i-a determinat să scrie o scrisoare de protest către Comitetul Conferinței Generale.

Despre care vom vorbi în episodul următor.
